

Arrest

nr. 264 867 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster dienen beiden op 11 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 januari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 april 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 mei 1986 en groeide op in Quezaltepeque, La Libertad. U rondde uw hoger middelbaar af waarna u uw moeder twee jaar hielp met de zaak van uw - toen overleden - vader. In juli 2007 startte u bij het bedrijf Sello de Oro als assistent, nadien werd u chauffeur tussen de twee vestigingen van het bedrijf in Santa Tecla en Ateos. In 2010 trouwde u met S.E.P.V. (...). Jullie hebben samen twee zonen, M.A.D.P. en C.D.P.V. (...) . Jullie woonden samen in Lourdes Colon, La Libertad.

Een nicht van uw echtgenote werd in 2017 vermoord door de bende MS-13. De bende vroeg haar om het huis te verlaten, zij weigerde dit waarop zij door hen gedood werd.

Op 16 januari 2020 vertrok u naar uw werk, maar keerde u terug omdat u uw badge thuis vergeten was. U hoorde bendeleden schreeuwen in de buurt van uw huis en toen u hen naderde, zag u dat zij tegen uw jongste zoon, C.D. (...), aan het roepen waren. Hij ging naar de winkel op enkele huizen van het uwe en liet zijn geld vallen waarop hij werd aangesproken door de bendeleden. Zij maakten hevige handgebaren en zeiden "Ielijkerd, kijk jouw geld is gevallen", waarop uw zoon begon te wenen. U sprak één van de bendeleden hierop aan, en vroeg tegen wie hij dat zei "Ielijkerd". Hij antwoordde dat dat u niet uitmaakte, dat u moest zwijgen als u niet op de foto wilde, dat u moest kalmeren en moest vergeten wat er gebeurd was. Uw echtgenote hoorde het tumult op straat en kwam kijken wat er gaande was. Jullie namen jullie zoon terug mee naar huis. U belde uw baas om te zeggen dat u later op het werk zou komen zodat u uw echtgenote en zoon kon kalmeren.

Op zaterdag 18 januari 2020 werkte uw echtgenote in haar groentekraam aan jullie huis toen de bendeleden intimiderend voorbij wandelden. Ook de drie daaropvolgende weken passeerden zij jullie huis, keken zij binnen of hielden zij halt ter hoogte van jullie huis om jullie te intimideren, soms twee tot drie keer per dag.

Op 9 februari 2020 keerden jullie terug naar huis van de kerk in Santa Tecla. Drie bendeleden blokkeerden jullie de toegang ter hoogte van de ingang van jullie steegje. Jullie pakten jullie kinderen vast en gingen met voorovergebogen hoofd naar binnen. Sindsdien zijn jullie niet meer buiten gekomen. Tot 21 februari 2020 merkten jullie de constante aanwezigheid van de bendeleden daar op wat opvallend was want hun vaste stek lag twee of drie steegjes lager dan jullie woning.

Op 21 februari 2020 gaf uw vrouw 's avonds les in de kerk. Zij ontving enkele telefoontjes via WhatsApp, maar besloot niet op te nemen daar de les bezig was en zij het telefoonnummer niet kende. Uiteindelijk besloot zij toch op te nemen. Er werd gezegd dat zij tot het einde van de maand kreeg om het huis te verlaten, tot 29 februari 2020. Zij vroeg waarom zij dat moest doen, waarop er gezegd werd dat ze de bevelen moest opvolgen omdat ze anders haar of de kinderen zouden doden. Uw echtgenote belde u om u hiervan op de hoogte te brengen. U zei haar naar huis terug te keren, de deur te sluiten en geen enkel telefoontje meer op te nemen.

Vanaf 21 tot 24 februari 2020 merkten jullie dat jullie nog extra geïntimideerd werden, waarop jullie besloten om op 24 februari 2020 klacht in te dienen bij de politie. Nadat u de klacht indiende ging u werken. Uw echtgenote ontving om tien uur 's avonds een telefoontje waarin zij uitgescholden werd en er gevraagd werd waarom jullie naar de politie waren gestapt. Uw vrouw haakte in en hoorde daarop iemand op de deur kloppen, waarna er

geroepen werd dat 2e jullie zouden doden. Uw echtgenote belde u op uw werk en u raadde haar aan de lichten te doven, de deur extra te sluiten en haar telefoon niet meer te beantwoorden.

U kwam op 25 februari 2020 's morgens thuis van uw werk en vond uw echtgenote en kinderen in shock en wenend terug. U sprak die dag met uw echtgenote over hoe jullie het probleem zouden oplossen. Uw echtgenote belde een vriendin die bij een ngo werkte en jullie aanraadde het land te verlaten. Jullie besloten haar advies te volgen. Op 26 februari 2020 contacteerden jullie een immobielkantoor om jullie huis te verkopen om zo de kosten te dekken. Drie dagen later was het huis verkocht. Op 27 februari 2020 nam u ontslag op uw werk. Op 29 februari 2020 kochten jullie de vliegtuigtickets.

Op 2 maart 2020 gingen uw echtgenote en u de kinderen op school halen. Aan de ingang van het steegje stonden twee bendeleden die jullie tegemoet liepen met een wapen. Zij richtten dit op jullie kinderen en zij vroegen waarom jullie het huis nog niet verlaten hadden. U vroeg extra tijd, waarop ze jullie 24 uur respijt gaven. Jullie contacteerden vrienden in Cuscatlan met de vraag of jullie bij hen terecht konden en verlieten op 3 maart 2020 jullie huis.

Op 3 maart 2020 werden jullie opgebeld en gevraagd om jullie op 4 maart 2020 aan te bieden op het parket van Santa Tecla. Op 4 maart 2020 gingen jullie naar het parket en werden jullie gehoord door een ambtenaar. Op 6 maart 2020 stapte u samen met uw echtgenote en twee zonen op het vliegtuig, om op 7 maart 2020 via Spanje in België aan te komen. Op 11 maart 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in in België.

Twee weken na jullie aankomst in België ging uw zus bezittingen ophalen in jullie huis in El Salvador. Nadat zij jullie huis verliet, merkte zij op dat zij gevolgd werd door twee personen op één moto. Zij kon hen afschudden. Op 14 juni 2020 werd uw schoonmoeder aangesproken door twee personen die naar jullie vroegen. Uw schoonmoeder gaf hen geen info, maar kreeg de waarschuwing dat jullie niet mochten terugkeren naar jullie huis omdat jullie daar de gevolgen van zouden moeten dragen. Op 30 augustus 2020 werd de nicht van uw echtgenote door twee personen benaderd en zij vroegen haar waar jullie zich bevonden aangezien er twee bendeleden door jullie schuld gevangen genomen waren. Het nichtje van uw echtgenote wilde hen geen info geven, waarop zij samen met haar vriend geslagen werd door de bendeleden.

U vreest bij terugkeer dat jullie gedood zullen worden door de bende MS-13.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, de paspoorten van uw twee zonen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, een aangifte bij de politie op 24 februari 2020, een kopie van de aanvraag van de aangifte bij het parket op 4 maart 2020, de badge van uw echtgenote van de kerk, jullie huwelijksakte, vier schoolcertificaten op naam van jullie zonen, het diploma van uw echtgenote, een facebookprint over de arrestatie van twee bendeleden die betrokken waren bij de door u verklaarde incidenten met de bende MS-13, uw badge van het werk, een waterfactuur op uw naam en adres, een belastingbrief van uw huis, uw loonfiche van januari 2020, de verkoopakte van uw huis, de reservatie van uw vliegtuigtickets, zeven foto's van de letsels die de nicht van uw echtgenote en haar vriend opliepen in augustus 2020 en één foto van het opgegraven lichaam van de nicht van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen over uw problemen met de bende MS-13 weten immers niet te overtuigen.

In de eerste plaats is het geenszins duidelijk waarom u plots problemen hebt gekregen met de bende MS-13. Uw echtgenote en u verklaren dat jullie voor 16 januari 2020 geen problemen kenden met de bende MS-13, noch door hen geïntimideerd werden (CGVS 20/13935 vanaf nu CGVS man, p. 17; CGVS 20/13935B vanaf nu CGVS vrouw, p. 21). Op 16 januari 2020 ging jullie jongste zoon, C.D. (...), naar een buurtwinkeltje toen hij zijn geld liet vallen en hierover aangesproken werd door vier rondhangende bendeleden. Zij riepen naar uw zoon, en nadien ook naar u, en maakten hevige handgebaren (CGVS man, p. 17; CGVS vrouw, p. 14). Hoewel dit intimiderend kan overkomen en ongetwijfeld een indruk naliet op uw zoon, uw echtgenote en uzelf, is het geenszins duidelijk waarom de bendeleden jullie na dit incident onophoudelijk intimideerden en jullie zelfs uit jullie huis wilden verdrijven. Gevraagd van waar de fixatie van de bendeleden ten opzichte van jullie gezin kwam, antwoordt uw echtgenote dat zij het niet weet en dat de bendeleden die dag misschien gedrogeerd waren, een grap wilden uithalen met het kind of het een andere situatie was met het kind (CGVS vrouw, p. 19). Dit verklaart echter niet waarom de bende jullie na dit incident van 16 januari 2020 op dergelijke wijze zou intimideren en bedreigen. Jullie verklaren bovendien dat het gesticulerende en roepende bendelid dat u en uw zoon tijdens dat incident viseerde, gekalmeerd werd door de drie overige bendeleden waarop zij alle vier vertrokken (CGVS vrouw, p. 14 en 18; Vragenlijst CGVS man, punt 3.5; Vragenlijst CGVS vrouw, punt 3.5). Klaarblijkelijk vonden deze drie bendeleden dat het vierde bendelid aan het overdrijven was, wat het des te opmerkelijker maakt dat de bende het in de daaropvolgende weken nodig vond om hun tijd en energie te steken in het intimideren en bedreigen van uw familie.

Dat u verklaart dat jullie na het incident van 9 februari 2020, toen drie bendeleden jullie de toegang tot het steegje van uw woning blokkeerden en jullie met gebogen hoofd naar binnen gingen, niet meer buitenkwamen is bovendien een bewering die haaks staat op uw verdere verklaringen (CGVS man, p. 17). Zo ging u nog werken tot 27 februari 2020, gingen de kinderen nog naar school gingen tot en met 2 maart 2020 en stopte uw echtgenote pas met lesgeven in de kerk vanaf 24 februari 2020 (CGVS man, p. 8, 10 en 19; CGVS vrouw, p. 15 en 21).

Vervolgens ontving uw echtgenote op 21 februari 2020 een WhatsApp-oproep van een onbekend nummer, waarin jullie het bevel kregen jullie huis te verlaten voor het einde van de maand en jullie met de dood bedreigd werden (CGVS vrouw, p. 15 en 20; CGVS man, p. 18). U gaf haar het advies om de deuren twee keer te sluiten en geen telefoontjes meer te beantwoorden (CGVS man, p. 18). Wanneer uw echtgenote echter op 24 februari 2020 opnieuw een oproep ontvangt van een onbekend nummer, beantwoordde zij deze toch, waarop de bendeleden opnieuw dreigden jullie te doden aangezien zij wisten dat jullie die dag klacht indienden bij de politie (CGVS vrouw, p. 15 en 21; CGVS man, p. 18). Dat uw echtgenote na de telefonische bedreiging van 21 februari 2020 nogmaals beslist om een oproep van een onbekend nummer te beantwoorden is opmerkelijk, te meer daar jullie die avond net klacht waren gaan indienen bij de politie. Hoewel zij dit verklaart door te stellen dat het om een onoplettendheid ging en dat zij nooit dacht dat dezelfde personen opnieuw zouden bellen, weet dit geenszins te overtuigen (CGVS vrouw, p. 22). Jullie verklaren namelijk beiden dat de intimidaties na 21 februari 2020 dermate verergerden dat jullie besloten klacht neer te leggen bij de politie (CGVS man, p. 18; CGVS vrouw, p. 15). Wanneer de intimidatie dermate verergerd, kan verondersteld worden dat jullie te allen tijde op jullie hoede zijn, waardoor het erg vreemd is dat uw echtgenote uit "onoplettendheid" een telefoontje van een onbekend nummer beantwoordde. Vervolgens verklaart uw echtgenote dat jullie na het incident van 24 februari 2020 niet meer buiten kwamen, enkel u nog om te werken en voor het hoogstnoodzakelijke (CGVS vrouw, p. 22). Ook deze bewering wordt niet ondersteund door jullie latere verklaringen, daar jullie kinderen nog naar school gingen tot 2 maart 2020 en de authenticate van jullie huwelijksakte opgehaald werd op 27 februari 2020 (CGVS man, p. 3, 10 en 15; CGVS vrouw, p. 12). Bovendien baatte u ook uw groentekraam nog uit tot 2 maart 2020, dewelke in jullie huis gelegen was (CGVS man, p. 9-10; CGVS vrouw, p. 7). Deze activiteiten zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met de door jullie voorgehouden vrees.

Wat betreft de deadline van 29 februari 2020 die jullie door de bende opgelegd kregen om jullie huis te verlaten, dient opgemerkt te worden dat het erg vreemd is dat jullie deze deadline niet respecteerden. Jullie bleven nog in jullie huis wonen tot 3 maart 2020, hoewel de bende MS-13 jullie voordien tot tweemaal toe met de dood bedreigde (CGVS vrouw, p. 15; CGVS man, p. 18). Dit is des te opmerkelijk daar jullie verklaren dat een nicht van uw echtgenote in 2017 vermoord werd door diezelfde bende MS-13 omdat zij haar huis niet had verlaten zoals de bende van haar eiste (CGVS man, p. 18-19; CGVS vrouw, p. 15 en 17). Dat jullie op de hoogte waren van welke gevolgen het niet eerbiedigen van een bevel van de bende MS-13 met zich mee kon brengen en toch besloten in jullie huis te blijven wonen, is erg vreemd en zaait verdere twijfel over de geloofwaardigheid van de door jullie verklaarde vrees. Dat jullie ook na het verstrijken van de deadline bovendien jullie kinderen nog naar school lieten gaan en ook het groentekraampje in jullie huis nog uitbaatten, versterkt deze twijfel. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat jullie wisten dat jullie gevaar liepen, maar dat jullie niets anders konden doen en daarom probeerden hetzelfde leven verder te zetten en niet wilden dat jullie kinderen zouden lijden onder de situatie (CGVS man, p. 23). Wanneer ook uw echtgenote gevraagd wordt waarom jullie het huis niet voor eind februari 2020 verlieten, antwoordt zij eveneens dat jullie geen plek hadden om naartoe te gaan (CGVS vrouw, p. 22). Zij voegt daaraan toe dat "het enkel intimidatie was met blikken en enkel die kloep op de deur, zij keken naar ons, maar zij deden niets, het was pas toen zij ons face-to-face aanstaarden, het was pas op de tweede maart dat het de laatste dag was dat we ons huis moesten verlaten". Deze uitleg is echter niet aannemelijk daar jullie, volgens jullie verklaringen, de ernst van de feiten wel inzagen gezien jullie op 25 februari 2020 beslisten om El Salvador te verlaten, jullie op 26 februari 2020 een immobiliënkantoor contacteerden voor de verkoop van jullie huis en jullie vervolgens op 29 februari 2020 de vliegtuigtickets aankochten (CGVS man, p. 11 en 19; CGVS vrouw, p. 9, 13 en 15). Dat jullie bovendien geen plek vonden om nog te verblijven tot aan jullie vertrek naar België is niet aannemelijk, daar jullie na het incident van 2 maart 2020 wel op minder dan 24 uur tijd vrienden bereid vonden om jullie tijdelijk op te vangen in een omgeving waar bovendien geen bende actief was (CGVS man, p. 23). Dat jullie enerzijds beslissen dat jullie problemen met de bende MS-13 zo onoverkomelijk zijn dat jullie El Salvador moeten verlaten, maar anderzijds hun deadline waar een doodsb bedreiging aan vast hing, naast jullie neerlegden, valt niet met elkaar te rijmen, waardoor de geloofwaardigheid van jullie verklaarde problemen opnieuw een knauw krijgt.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat jullie beiden een verschillende locatie opgeven waar jullie onderdoken bij vrienden tussen 3 maart 2020 en 6 maart 2020. Zo verklaart u dat jullie naar vrienden in Cuscatlan gingen (CGVS man, p. 20). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie naar vrienden in Usulután gingen (CGVS vrouw, p. 16 en 21). Uw echtgenote verklaart dat de enige plaats waar jullie naartoe konden

Usulután was, en dat u daarom uw ontslag moest indienen omdat dit heel ver van uw werk was (CGVS vrouw, p. 21). Deze uitspraak valt dan weer niet te verenigen de verklaringen die u over uw ontslag had afgelegd. U gaf immers aan dat u uw ontslag reeds indiende op 24 februari 2020 en dat u drie dagen later gestopt bent met werken. Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat jullie pas op 2 maart 2020

contact opnamen met jullie vrienden en hen vroegen om jullie tijdelijk op te vangen, kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de bewering van uw echtgenote dat u ontslag nam omdat uw werk onmogelijk te combineren viel met jullie verhuis naar Usulután (CGVS man, p.20; CGVS vrouw, p. 16). Onsamenhangende verklaringen als deze, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jullie relaas. Ook wat betreft de arrestatie van twee bendeleden die volgens jullie betrokken waren bij bovenvermelde incidenten die hebben geleid tot jullie vertrek uit El Salvador, kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent. U legt een facebookpost neer van de Facebookpagina "Noticias de Lourdes" over de arrestatie van twee personen waaronder "El Chele Pecas" (document 13). U verklaart dat één van deze personen betrokken was bij de intimidaties aan het begin van jullie problemen en de andere persoon diegene was die op 2 maart 2020 een wapen richtte op uw kinderen (CGVS man, p. 15; CGVS vrouw, p. 13). Naar aanleiding van deze arrestaties, die volgens uw verklaringen plaatsvonden op 10 mei 2020, namen de bedreigingen naar jullie familie toe aangezien de bende jullie de schuld gaf van deze arrestatie (CGVS man, p. 15, 20 en 22; CGVS vrouw, p. 13 en 16). Uit eigen onderzoek blijkt echter dat de arrestatie van deze twee personen, inclusief "El Chele Pecas", reeds plaatsvond op 17 februari 2020 (zie administratief dossier). Hierdoor is het weinig waarschijnlijk dat zij gearresteerd werden omwille van jullie aangifte bij de politie, gezien jullie aangifte deden op 24 februari 2020, en dus nadat zij reeds gearresteerd waren (CGVS man, p. 8). Gezien deze twee individuen reeds gearresteerd werden op 17 februari 2020 is het bovendien weinig waarschijnlijk dat de rechtse persoon op de foto op 2 maart 2020 een wapen richtte op jullie kinderen. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen dat deze twee individuen gearresteerd werden omwille van jullie aangifte bij de politie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie beweringen dat jullie familie omwille van deze arrestatie door jullie toedoen in de problemen kwam na jullie vertrek uit El Salvador.

Ook wat betreft jullie verklaringen met betrekking tot de aangifte die uw echtgenote op 24 februari 2020 indiende bij de politie, zijn jullie verklaringen niet aannemelijk. Zo staat er in de aangifte genoteerd dat uw echtgenote zich noch de exacte datum, noch het exacte uur van het eerste incident met jullie zoon C. (...) herinnert (CGVS vrouw, p. 11; document 3). In jullie verklaringen op het CGVS slagen jullie er echter beiden wel in om dit incident te plaatsen op 16 januari 2020 en zelfs een uur mee te geven, namelijk "rond 6 uur 36" (CGVS vrouw, p. 14; CGVS man, p. 17). Geconfronteerd met deze merkwaardigheid, verklaart u dat de datum bij de politie wel vermeld werd en dat zij de verklaringen van uw echtgenote noteerden in een boekje en dat zij dan in een wachtzaal moest plaatsnemen waar zij later de aangifte kreeg (CGVS man, p. 24). Het is echter niet aannemelijk dat u aanvankelijk stelt dat de politie alles noteerde, om dit na confrontatie met deze inconsistentie in twijfel te trekken (CGVS man, p. 13 en 24). Uw verklaring hieromtrent valt overigens niet te verenigen met de verklaring van uw echtgenote. Wanneer zij eveneens geconfronteerd wordt, stelt zij namelijk dat ze bij de politie geen exacte datum vermeldde en dat jullie zich pas een dag later de exacte datum herinnerden (CGVS vrouw, p. 11). Jullie wijzigende verklaringen betreffende het ontbreken van de datum van het eerst incident in de aangifte bij de politie, tasten de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas verder aan.

Volgens jullie verklaringen werden jullie op 4 maart 2020 uitgenodigd op het parket van Santa Tecla voor bijkomend verhoor naar aanleiding van jullie aangifte bij de politie. (CGVS man, p. 14). Jullie verklaringen over het ontbreken van een kopie van deze verklaring bij het parket, komen echter niet overeen met COI. Zo verklaart u dat jullie de kopie van jullie verklaring bij het parket niet onmiddellijk meekregen, daar dit vijftien werkdagen zou duren en dat jullie familie deze verklaring evenmin kon verkrijgen daar het parket deze info enkel mag verstrekken aan betrokkenen (CGVS man, p. 14). Uit COI beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat een kopie van de verklaring steeds aangevraagd kan worden eenmaal het formulier ingevuld is, ook door een familielid die een familieband kan aantonen (zie administratief dossier).

Ook wat betreft de aanvraag van jullie paspoorten zijn jullie verklaringen niet coherent. Zo verklaart u aanvankelijk dat u uw paspoort aanvraag op 21 februari 2020 omwille van diezelfde situatie waardoor u het land moest verlaten, hiermee verwijzend naar de problemen die jullie kenden met de bendes (CGVS man, p. 12-13). Dit toont echter aan dat jullie de paspoorten reeds aanvroegen voordat jullie te horen kregen van de bende dat jullie jullie huis moesten verlaten op de avond van 21 februari 2020 en dus ook nog voor jullie de beslissing namen op 25 februari 2020 om het land te verlaten, hetgeen allermindst logisch is (CGVS man, p. 22; CGVS vrouw, p. 15 en 20). Later in uw persoonlijk onderhoud komt u echter terug op uw verklaring en stelt u dat jullie jullie paspoorten aanvroegen om op reis te kunnen gaan naar Honduras, hetgeen uw echtgenote eveneens verklaart (CGVS man, p. 22; CGVS vrouw, p. 10). Dit is echter weinig aannemelijk daar u eerder verklaarde dat u de paspoorten aanvraag omwille van jullie problemen met de bendes (CGVS man, p. 12-13).

Voorts kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door uw echtgenote aangehaalde vrees ten aanzien van jullie kinderen dat zij gerekruteerd zouden kunnen worden door een bende (CGVS vrouw, p. 22) op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De

loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en badges van het werk en de kerk tonen louter jullie identiteit, nationaliteit en beroep aan, hetgeen hier niet ter discussie staat. De schoolcertificaten van jullie kinderen en het diploma van uw echtgenote tonen louter hun scholing aan, hetgeen evenmin betwist wordt. De waterfactuur, de belastingbrief en de verkoopakte van jullie huis tonen aan dat jullie een huis bezaten in El Salvador. Uw loonbrief toont dan weer enkel aan dat u in de maand januari 2020 nog werkte voor het bedrijf Sello de Oro, doch een reden van uw ontslag in februari 2020 kan hieruit niet afgeleid worden. De reservatie van de vliegtuigtickets toont aan dat u effectief de tickets aankocht op 29 februari 2020 zoals u verklaarde. De kopie van de aangifte die uw echtgenote indiende bij de politie op 24 februari 2020 bevat enkel haar weergave van de feiten, waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. De aanvraag van de aangifte bij het parket van 4 maart 2020 toont louter aan dat jullie op 4 maart 2020 een certificaat aanvroegen van een aangifte die gestart was op 24 februari 2020.

Wat betreft de foto's die jullie voorleggen van de nicht van uw echtgenote die vermoord werd in 2017 en de nicht van uw echtgenote die in augustus 2020 verwondingen opliep na een aanvaring met de bendeleden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de authenticiteit van deze beelden niet geverifieerd kan worden. Wat betreft de verwondingen die uw nicht en haar partner in augustus 2020 opliepen, moet worden opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid waar of in welke omstandigheden ze die verwondingen hebben opgelopen. Uit deze foto's kan evenmin worden afgeleid of de vrouw op deze foto's daadwerkelijk uw nicht is. Op basis van de foto' van het opgegraven lichaam kan onmogelijk de identiteit van het slachtoffer achterhaald worden, noch in welke omstandigheden de vermoorde persoon om het leven kwam. Dergelijke foto's zijn bovendien enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat er ook van zij, uit jullie verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat er sprake is van een link tussen de problemen van de vermoorde nicht van uw echtgenote en jullie problemen. Zo verklaarden jullie dat jullie voor 16 januari 2020 geen problemen kenden met de bendes (CGVS man, p. 21; CGVS vrouw, p. 17).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen

Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/te1rapporten/coi focus Salvador, situation securitaire 20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/te1rapporten/coi%20focus%20Salvador,%20situation%20securitaire%2020201012.pdf)) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Salvador, situation securitaire 20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Salvador,%20situation%20securitaire%2020201012.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e7Q6e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden vooreen welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw echtgenote, S.E.PV. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 24 juni 1983 in San Salvador en groeide op in Santa Tecla. U startte een studie internationale relaties in 2001 en zette deze studies stop in 2003 zonder uw diploma te behalen. Van 2004 tot ongeveer 2006 werkte u voor Electro Dical Amigos. In 2010 trouwde u met C.A.D.R. (...). Na jullie huwelijk woonden jullie samen in Lourdes Colon, La Libertad. Jullie hebben samen twee zonen, M.A.D.P. en C.D.D.P. (...). In jullie huis in Lourdes Colon heeft u steeds een kraampje uitgebaat met groenten en fruit. U gaf ook drie avonden per week vrijwillig godsdienstlessen in de kerk.

In 2017 werd er een nicht van u vermoord door de bende MS-13, nadat zij weigerde haar huis te verlaten.

Op 16 januari 2020 ging uw zoon, C.D. (...), naar de winkel op enkele huizen van jullie huis. Hij liet zijn geld vallen en werd daarop aangesproken door bendeleden die op straat aanwezig waren. Op dat moment keerde uw echtgenoot terug van zijn werk, daar hij zijn badge vergeten was, en zag dat de bendeleden op jullie zoon aan het roepen waren. Eén van hen riep naar uw zoon "he lelijkerd, je hebt het geld laten vallen", en maakte gebaren met zijn handen verwijzend naar de bende. U hoorde uw zoon buiten schreeuwen, ging naar buiten en riep uw zoon en echtgenoot naar binnen. De bendeleden zeiden dat jullie toch niet op de foto wilden komen. Later hoorden jullie dat dit een verwijzing was voor bendemorden.

Gedurende de drie weken na dit incident merkten jullie meer en meer de aanwezigheid van de bende op en hielden zij zich op in jullie steegje terwijl zij dat voordien op een andere plek deden. Op 9 februari 2020 keerden jullie terug van de kerk en stonden er drie bendeleden aan de boom aan jullie huis die jullie weg blokkeerden. Met gebogen hoofd passeerden jullie hen. Op 21 februari 2020 gaf u les in de kerk en ontving u meerdere oproepen op uw gsm. U nam niet op, daar u les aan het geven was en het telefoonnummer niet kende. Omdat ze bleven bellen, besloot u toch op te nemen. Er werd gezegd dat ze jullie tot het einde van de maand gaven, tot 29 februari 2020, om jullie huis te verlaten. Indien jullie dit bevel niet opvolgden, zouden jullie zelf instaan voor de gevolgen.

Op 21, 22 en 23 februari 2020 waren de bendeleden nog meer aanwezig en intimideerden zij jullie door jullie huis te passeren en tegenover jullie huis post te vatten. Op 24 februari 2020 besloot u om een aangifte in te dienen bij de politie. Toen u hierna terug naar huis keerde, kreeg u een telefoontje waarin gezegd werd dat jullie slechteriken waren omdat jullie aangifte deden bij de politie en dat jullie zouden instaan voor de gevolgen. U haakte in en vervolgens werd er op de deur geklopt. Ze zeiden dat ze jullie zouden doden. U belde uw echtgenoot op zijn werk en bracht hem op de hoogte van wat er gebeurd was. Hij raadde u aan om de deur twee keer te sluiten.

Toen C. (...) de ochtend nadien thuiskwam van zijn werk, bespraken jullie hoe jullie deze situatie zouden oplossen. U belde een vriendin die bij een ngo werkt om raad te vragen. Zij raadde aan om het land te verlaten. Jullie namen hierop contact op met een immobiliën en enkele dagen later was het huis verkocht en kochten jullie de vliegtuigtickets.

Op 2 maart 2020 haalden jullie de kinderen op van school en bij thuiskomst kwamen twee bendeleden jullie tegemoet met een wapen. Zij richtten hun wapens op jullie kinderen en vroegen of jullie jullie leven beu waren dat jullie de bevelen van de bende negeerden. Ze gaven jullie 24 uur de tijd om jullie huis te verlaten. Jullie belden vrienden in Usulután en vroegen hen of jullie daar konden gaan logeren. U werkte voor het laatst in uw kraampje op 2 maart 2020. Op 3 maart 2020 werden jullie opgebeld door het parket met de vraag jullie de dag nadien aan te bieden voor jullie verklaring. Op 4 maart 2020 gingen jullie naar het parket en werden jullie verhoord door een ambtenaar. Hij vroeg of jullie de alias kenden van de persoon die jullie vooral bedreigde. Jullie wisten dat hij "El Chele" genoemd werd en de ambtenaar identificeerde hem als "El Chele Pecas". Jullie kregen geen kopie mee van deze verklaring, daar dit 15 werkdagen zou duren.

Op 6 maart 2020 stapte u met uw echtgenoot en twee zonen op het vliegtuig, om op 7 maart via Spanje in België aan te komen. Op 11 maart 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in in België.

Twee weken na jullie aankomst in België ging uw schoonzus bezittingen van jullie ophalen in jullie huis in El Salvador. Zij merkte dat twee personen op een moto haar volgden, zij versnelde en kon hen zo kwijtspelen. Op 14 juni 2020 belde uw moeder u op en zei dat ze in de winkel aangesproken was door twee personen die naar jullie informeerden. Uw moeder zei hen dat ze niet wist waar jullie waren,

waarop deze personen haar waarschuwd dat ze hun beloftes zouden nakomen als ze jullie nog zouden zien. Op 30 augustus 2020 werd uw nicht aangesproken door twee personen op de parking van haar werk. Zij vroegen haar waar jullie zich bevonden omdat ze het jullie nog betaald moesten zetten dat er door jullie bendeleden gevangen genomen waren. Haar vriendje kwam op dat moment ook aan en zij werden beiden geslagen door deze individuen.

U vreest bij terugkeer dat jullie gedood zullen worden door de bende MS-13.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenoot, de paspoorten van uw twee zonen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenoot, een kopie van de aangifte bij de politie op 24 februari 2020, een kopie van de aanvraag van de aangifte bij het parket op 4 maart 2020, uw badge van de kerk, jullie huwelijksakte, vier schoolcertificaten op naam van jullie zonen, uw diploma middelbaar onderwijs, een facebookprint over de arrestatie van twee bendeleden die betrokken waren bij de door u verklaarde incidenten met de bende MS-13, de badge van het werk van uw echtgenoot, een waterfactuur op naam van uw echtgenoot en op jullie adres, een belastingbrief van jullie huis, een loonfiche van januari 2020 van uw echtgenoot, de verkoopakte van jullie huis, de reservatie van de vliegtuigtickets, zeven foto's van een man en een vrouw met verwondingen en één foto van een opgegraven lichaam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot C.A.D.R. ((...) CGVS 20/13935, p. 11 en 17-21; CGVS 20/13935B, p. 9 en 14-17). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/2 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheids-

plicht, van de onafhankelijkheidsplicht, van de onpartijdigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus wijzen verzoekers op hun specifiek profiel in hun nationale context. Na een theoretisch betoog over het begrip 'bepaalde sociale groep' waarbij zij verwijzen naar de algemene definitie alsook de specifieke definitie ervan in het kader van de mara-problematiek in El Salvador, zoals neergeschreven in verschillende UNHCR guidelines, argumenteren verzoekers dat in de mate dat zij de regels opgelegd door de maras hebben geschonden, zij moeten worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep. Zij menen dat in casu tevens toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat zij onder een risicoprofiel vallen. Hierbij stellen zij dat de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het benedegeweld in het land.

Verzoekers gaan vervolgens in op de verschillende weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en trachten deze te weerleggen. Ze gaan ook in op hun algemene geloofwaardigheid, wat betreft *“de te verwachten houding van de benedeleden en vluchtelingen”* en wat betreft *“de appreciatie van het risico bij terugkeer”*. Verzoekers betogen vervolgens dat zij als vluchteling moeten worden erkend, met name als leden van een specifieke sociale groep, nl. als (i) personen die zich hebben verzet tegen het gezag van de maras door hun instructies niet na te volgen, en door hen tegen te spreken, (ii) wat betreft hun kinderen, tieners die riskeren het doelwit te zijn van rekrutering of vervolging vanwege mareros en (iii) als returnees.

Zij argumenteren verder dat zij met betrekking tot hun hoedanigheid van 'returnees' in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus maar dat het CGVS heeft nagelaten om de individuele situatie van verzoekers bij terugkeer te analyseren vanuit het oogpunt van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS heeft de situatie van *“iedere Salvadoraan die terugkeert”* geanalyseerd terwijl de situatie van verzoekers hier niet zomaar mee kan worden gelijkgesteld. De aangehaalde feiten worden niet betwist en dus staat het vast dat verzoekers deel uitmaken van de specifieke doelgroep van 'returnees' in geval van terugkeer. Ook hier verwijzen verzoekers uitvoerig naar landeninformatie om hun stelling te staven.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet menen verzoekers dat het CGVS de voorwaarden van deze bepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissingen geen analyse inhouden van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld dat in El Salvador woedt. Zij verwijzen naar de arresten Diakité en Elgafagi van het Hof van Justitie en stellen dat hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer heeft te maken met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Zij stellen dat uit de landeninformatie blijkt dat de situatie in El Salvador wordt gekenmerkt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit en ook door een hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen die vaak zijn te wijten aan de maras en die tot gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij citeren vervolgens passages uit de *“COI Focus El Salvador – Situation sécuritaire”* (p. 12, 22, 28) waaruit zij afleiden dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. Verzoekers verwijzen hierbij omstandig naar landeninformatie en citeren hieruit. Zij zijn dan ook van mening dat er in El Salvador wel degelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift:

“A. Stukken betreffende de individuele situatie van verzoekers

(...)

5. E-mail gericht door Mevr. A.C. aan Mr. M. DOUTREPONT dd. 14.01.2021

6. Verbeteringen en commentaar aangebracht aan hun verhoorverslagen door verzoekers

7. Gehoorverslag van Dhr. C.A.D.R. door zijn raadvrouw

8. Foto van het lijk van de nicht van Mevr. K.E.P.V.

9. Schermafdruck van het nieuws van de arrestatie van twee mareros

10. Uittreksels uit MijnWoordcnboek.nl

11. Agenda 2020

12. Map van de afstand tussen Usulután en Santa Tecla

B. Algemene stukken en stukken betreffende de situatie in El Salvador

1. VZW Nansen, *Evaluation de la preuve en matière d'asile : l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*, Nansen note 2018/03, maart 2018, p. 10, URL: <https://nansenrefugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-3-2018-3-procedure-asileappreciacion-preuve.pdf>
2. International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, URL : <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>
3. Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018, URL: <https://www.internaldisplacement.org/sites/default/files/inline-files/201809-idmc-el-salvador-case-study-1.pdf>
4. Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, URL: https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_0.pdf
5. International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, URL: <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/centralamerica/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>
6. Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*, URL: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>
7. Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019, URL: <https://www.osac.gov/Country/EdSalvador/Content/Detail/Report/d1222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02>
8. InSight Crime, *MS13 in the Americas. How the World's Most Notorious Gang Defies Logic, Resists Destruction*, URL: <https://www-justice.gov/eoir/page/file/1043576/download>
9. J. Aguilar, *Las políticas de seguridad pública en El Salvador, 2003-2018*, Heinrich Boll Stiftung, 2019, URL: https://sv.boell.org/sites/default/files/las_politicas_de_seguridad_publica_en_el_salvador_2003-2018.pdf (uittreksels)
10. Home Office, *Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs – Version 3.0*, januari 2021, URL: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/951926/El_Salvador_-_CPIN_-_Fear_of_gangs.pdf (uittreksels)
11. A. De WaLSCHÉ en M. VIDA, « België gooit de deur dicht voor asielzoekers uit El Salvador », MO*, 18 januari 2021, URL: <https://www.mo.be/analyse/bclgi-sluit-de-deurenvoor-salvadoraanse-asielzoekers>

2. Overige stukken

2.1. Verzoekers maken op 16 juni 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij e-mailverkeer tussen advocaat M. Doutrepoint, de raadvrouw van verzoekers, en mevrouw Elizabeth Kennedy, een onderzoekster, wordt gevoegd.

2.2. Op 26 juli 2021 maakt verweerder een nota met opmerkingen over, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij grotendeels het gelijk van zijn beslissingen herhaalt, doch afstand doet van één van de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen. Hij verwijst tevens naar volgende geactualiseerde landeninformatie:

- COI Focus “*El Salvador: retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021;
- COI Focus “*El Salvador : Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020.

2.3. Verzoekers maken op 17 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij een e-mailbericht van mevrouw A.C. aan de raadvrouw van verzoekers van 14 januari 2021 wordt gevoegd.

2.4. De verwerende partij maakt op 28 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021;
- COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020.

2.5. Verzoekers maken ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met name een psychologisch evaluatierapport van 30 september 2021 met betrekking tot hun minderjarige zoon.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen die noodzakelijk zijn om zijn beschermingsverzoek te staven, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. De met het onderzoek belaste instanties hebben de taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Concreet houdt dit in dat indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Deze instanties hebben mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan een verzoeker; zo dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers' vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekers woonden in Lourdes Colon, La Libertad. Nadat verzoeker op 16 januari 2020 benedeleden van MS-13 zou hebben aangesproken omdat zij het zoontje van verzoekers zouden hebben beledigd, zouden verzoekers vervolgens het slachtoffer zijn geworden van intimidatie en bedreigingen, die verergerden nadat zij op 24 februari 2020 klacht bij de politie zouden hebben neergelegd. Omwille van deze problemen vrezden verzoekers bij terugkeer naar El Salvador te worden gedood door benedeleden van MS-13.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld (AD CGVS, verzoekschrift en stukken, nota met opmerkingen en aanvullende nota's), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familie-

leden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

4.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers' paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en badges van het werk en de kerk, enkel hun identiteit, nationaliteit en beroep aantonen; elementen die hier niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de schoolcertificaten van hun kinderen en het diploma van verzoekster, die louter hun scholing aantonen. De waterfactuur, de belastingbrief en de verkoopakte van hun huis tonen aan dat verzoekers een huis bezaten in El Salvador. Verzoekers loonbrief toont dan weer enkel aan dat hij in de maand januari 2020 nog werkte voor het bedrijf Sello de Oro, maar een reden van zijn ontslag in februari 2020 kan hieruit niet worden afgeleid. De reservatie van de vliegtuigtickets toont aan dat verzoekers effectief tickets aankochten op 29 februari 2020. Voormelde elementen hebben verder echter geen uitstaans met hun vluchtrelaas en vluchtmotieven.

4.4. Verzoekers houden voor dat zij moeten worden beschouwd als personen die het gezag en de regels van de maras hebben ondermijnd nu verzoeker de bendeleden heeft *“teggengesproken toen zij zijn zoontje aanvielen”*. Uit wat hierna volgt, blijkt dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een bende. Immers, na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier moet de Raad, omwille van de hierna volgende bevindingen, besluiten dat aan verzoekers' beweerde problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht.

4.4.1. Verzoekers geven aan dat hun woonplaats in Lourdes Colon onder controle staat van de bende MS-13. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat op 16 januari 2020 zijn zoon, toen hij naar winkel ging, geld zou hebben laten vallen waarna bendeleden handgebaren zouden hebben gemaakt, een dreigende houding zouden hebben aangenomen en al roepend beledigingen zouden hebben geuit aan het adres van de zoon. Verzoeker zou de bendeleden hier vervolgens op hebben aangesproken (NPO verzoeker, p. 17).

Dat verzoeker de bendeleden rechtstreeks op hun gedrag zou hebben aangesproken, acht de Raad in het licht van de voorliggende landeninformatie echter weinig aannemelijk.

Een zorgvuldige analyse van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (AD CGVS, verzoekschrift en stukken, nota met opmerkingen en aanvullende nota's), leert immers dat de bende MS-13 door een systematisch gebruik van geweld een stevige greep heeft op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bende heeft een gewelddadige reputatie, legt via sociale controle allerlei gedragsregels op en is gekend voor de onvoorspelbaarheid van het gedrag van zijn leden. Specifiek blijkt verder dat Lourdes Colon een hoog moordcijfer kent (COI Focus 12 oktober 2020, p. 11, 25) en dat het één van de gevaarlijkste buurten is in heel Salvador (stuk B. 6, Human Rights Watch, *“Deported to danger”*, p. 59).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift zelf stellen dat *“een bendelid als eerste belang de handhaving van zijn eer voor ogen heeft”*, mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich meer terughoudend zou hebben opgesteld. Verzoeker had zich in de geschetste situatie kunnen beperken tot het bij de hand nemen van zijn zoon en het weghalen van zijn zoon uit die situatie. Dat verzoeker evenwel alsnog de benedeleden op hun gedrag zou hebben aangesproken, getuigt van een houding die in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie over de reputatie en werkwijze van criminele bendes in El Salvador weinig plausibel is voor iemand die in door MS-13 gecontroleerde wijk woont en zou moeten weten dat het tegenspreken van benedeleden en het zich verzetten tegen het gezag van de maras, ernstige gevolgen kan hebben (zie EASO, *Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’*, 2018, p. 76). De geschetste gang van zaken op 16 januari 2020 kan de Raad dan ook maar weinig overtuigen en doet op zich al twijfelen aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

4.4.2. Verzoekers verklaren verder dat op 9 februari 2020 drie benedeleden de toegang tot het steegje van hun woning zouden hebben geblokkeerd en dat zij met gebogen hoofd naar binnen gingen. Verzoeker stelde daarbij: *“Sindsdien zijn wij niet meer buiten gekomen.”* (NPO verzoeker, p. 10). In hun verzoekschrift en stuk A.10, wijzen verzoekers er op dat het Spaanse woord *“salir”* op twee manieren kan worden begrepen, met name als *“buitenkomen, buitengaan”* maar ook als *“op stap gaan, uitgaan”*. Zij bedoelden met hun verklaringen niet dat ze totaal niet meer buitenkwamen, maar wel dat zij zich beperkten tot de broodnodige verplaatsingen, met name naar hun werk en naar school. In het persoonlijk onderhoud van verzoeker kan worden gelezen dat hem werd gevraagd of hij tussen 16 januari en 21 februari reeds voorzorgsmaatregelen nam. Hij antwoordde daarop: *“Het enige wat wij deden was het huis niet uitkomen, en wij stuurden ook de kinderen niet meer om boodschappen naar de winkel.”* Gevraagd wat hij bedoelt met *“het huis niet meer uitkomen”* antwoordde verzoeker: *“Wij kwamen niet buiten, enkel ik ging nog naar het werken ik keerde terug, wij gingen de kinderen naar school brengen en halen, maar wij kwamen niet buiten, want soms speelden wij buiten op straat.”* (NPO verzoeker, p. 21). De Raad kan aannemen dat verzoekers tot 21 februari 2020 van mening zouden zijn geweest dat het beperken van hun activiteiten tot het broodnodige in wezen voldoende was als voorzorgsmaatregel.

Evenwel zou verzoekster op 21 februari 2020 via telefoon door de benedeleden zijn bedreigd en kregen zij daarbij een deadline van 29 februari 2020 opgelegd om hun huis te verlaten.

Dat verzoekers vervolgens verklaren dat zij, ondanks het verstrijken van deze deadline, hun kinderen alsnog tot 2 maart 2020 naar school lieten gaan (NPO verzoeker, p. 10), dat verzoekster eveneens tot 2 maart 2020 het groentekraampje bleef uitbaatten dat in hun huis gelegen was (NPO verzoeker, p. 9-10; NPO verzoekster, p. 12) en dat zij in hun huis bleven wonen tot 3 maart 2020, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekers werden met deze bevindingen geconfronteerd tijdens hun gehoor bij het CGVS. Verzoeker verklaarde te weten dat zij gevaar liepen maar dat zij niets anders konden doen, dat zij daarom probeerden hetzelfde leven verder te zetten en dat zij niet wilden dat hun kinderen zouden lijden onder de situatie. Hij voegde eraan toe dat het incident met het vuurwapen zich pas voordeed in maart (d.i. 2 maart 2020, NPO verzoeker, p. 22-23). Ook verzoekster verklaart dat zij geen plek hadden om naartoe te gaan en voegt daaraan toe dat *“het enkel intimidatie was met blikken en enkel die klop op de deur, zij keken naar ons, maar zij deden niets, het was pas toen zij ons face-to-face aanstaarden, het was pas op de tweede maart dat het de laatste dag was dat we ons huis moesten verlaten”* (NPO verzoekster, p. 22).

Het betoog dat ze pas overstag zouden zijn gegaan toen zij werkelijk op 2 maart 2020 met een vuurwapen werden bedreigd, kan niet overtuigen. Volgens hun verklaringen zouden benedeleden reeds vóór 2 maart verzoekers en hun kinderen tot tweemaal toe extreem hebben geïntimideerd en met de dood hebben bedreigd, met name op 21 en 24 februari (NPO verzoekster, p. 15; NPO verzoeker, p. 18).

Bovendien zou een nicht van verzoekster in 2017 zijn vermoord door diezelfde bende MS-13 omdat zij haar huis niet had verlaten zoals de bende van haar eiste (NPO verzoeker, p. 18-19; NPO verzoekster, p. 15 en 17). Verzoekers waren aldus duidelijk op de hoogte van de gevolgen die het niet eerbiedigen van een bevel van de bende MS-13 met zich mee kon brengen. Zij zouden bovendien op 25 februari 2020 hebben beslist om El Salvador te verlaten, op 26 februari 2020 een immobiliënkantoor hebben gecontacteerd voor de verkoop van hun huis en op 29 februari 2020 vliegtuigtickets hebben aangekocht (NPO verzoeker, p. 11 en 19; NPO verzoekster, p. 9, 13 en 15).

Dat zij ondanks deze beslissingen en gelet op hun kennis over het bendegeweld van MS-13 en de reeds ontvangen doodsbedreigingen aan hun adres alsnog zouden hebben besloten om voorbij de gestelde deadline in hun huis te blijven wonen, de kinderen naar school te laten gaan en hun groentekraam te blijven uitbaten, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees.

De verklaringen van verzoekers waaruit blijkt dat zij enerzijds op 25 februari 2020 beslisten dat hun problemen met de bende MS-13 zo onoverkomelijk waren dat zij El Salvador moesten verlaten, maar anderzijds de gestelde deadline van 29 februari 2020 waar een doodsbedreiging aan vasthing, naast zich neerlegden, vallen niet met elkaar te rijmen. Deze verklaringen getuigen van een incoherente houding die niet aannemelijk wordt geacht en waardoor de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen met MS-13 onderuit wordt gehaald. Verzoekers trachten deze incoherentie te weerleggen door te benadrukken dat zij bij afwezigheid van een andere oplossing toch drie dagen extra in hun huis bleven, hetgeen hen niet kan worden verweten. Hun uitleg dat zij geen plek vonden om te verblijven tot aan hun vertrek naar België en dat ze nergens naartoe konden gaan omdat de mareros hadden gezegd dat ze hen noch in Quezaltepeque noch in Santa Tecla, waar hun families woonden, wilden zien (NPO verzoekster, p. 16), kan echter niet overtuigen. Uit hun verklaringen blijkt dat zij pas na het incident van 2 maart 2020 contact zouden hebben opgenomen met vrienden met de vraag om hen onderdak te verlenen (NPO verzoeker, p. 20; NPO verzoekster, p. 16). Dat zij deze vrienden moesten smeken om hen te ontvangen, neemt niet weg dat verzoekers er in zouden zijn geslaagd om in minder dan 24 uren tijd vrienden te vinden die bereid waren om hen tijdelijk op te vangen in een omgeving waar bovendien geen bende actief zou zijn (NPO verzoeker, p. 23). Dat deze vrienden pas onderdak wilden geven toen verzoekers vliegtuigtickets konden voorleggen, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, is een a posteriori bewering die voorgaande bevindingen niet kan ondermijnen, daar verzoekers hun vliegtuigtickets al op 29 februari 2020 hadden gekocht doch hun vrienden slechts op 2 maart zouden hebben gecontacteerd.

De Raad benadrukt verder dat, gelet op de ernst van de door verzoekers beweerde bedreigingen, er redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekers alle middelen inzetten om zichzelf en hun gezin in veiligheid te brengen en te houden. Dat een verhuis, dit is een relocatie, binnen El Salvador geen soelaas brengt tegen vervolging door de bende MS-13 die over een stevig netwerk beschikt in heel het land, zoals verzoekers in hun verzoekschrift stellen, wordt door de Raad niet betwist. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoekers, in afwachting van hun vertrek uit El Salvador op 7 maart, vanaf 29 februari 2020 elders in El Salvador tijdelijk hun intrek hadden kunnen nemen in een hotel of huurappartement, te meer niet blijkt dat verzoekers onbemiddeld waren, wat spaargeld hadden (NPO verzoekster, p. 8; NPO verzoeker, p. 8) en er in zouden zijn geslaagd om hun huis op korte tijd te verkopen. Dat er geen andere tijdelijke oplossing zou zijn geweest tussen 29 februari en 7 maart, kan dan ook niet worden aangenomen.

4.4.3. Zoals reeds vermeld, zou verzoekster op 21 februari 2020 een WhatsApp-oproep van een onbekend nummer hebben gekregen waarin verzoekers het bevel zou zijn gegeven om hun huis te verlaten voor het einde van de maand en waarbij zij alsook hun kinderen met de dood zouden zijn bedreigd (NPO verzoekster, p. 15 en 20; NPO verzoeker, p. 18). Volgens verzoeker gaf hij verzoekster het advies om de deuren twee keer te sluiten en geen telefoontjes meer te beantwoorden (NPO verzoeker, p. 18). Verzoekster zou vervolgens op 24 februari 2020 opnieuw een oproep hebben ontvangen van een onbekend nummer, dat zij toch zou hebben beantwoord waarop de bendeleden opnieuw zouden hebben gedreigd verzoekers te doden aangezien zij wisten dat zij die dag klacht zouden hebben ingediend bij de politie (NPO verzoekster, p. 15 en 21; NPO verzoeker, p. 18). Verzoekster tracht haar gedrag te verklaren door te stellen dat het om een onoplettendheid ging en dat zij nooit dacht dat dezelfde personen opnieuw zouden bellen (NPO verzoekster, p. 22).

Dat verzoekster na de telefonische bedreiging van 21 februari 2020, na de uitdrukkelijke waarschuwingen van verzoeker om geen telefoontjes meer te beantwoorden en na het indienen van een klacht bij de politie omdat de intimidaties na 21 februari 2020 verergerden (NPO verzoeker, p. 18; NPO verzoekster, p. 15), diezelfde avond toch nog een oproep van een onbekend nummer beantwoordt wegens 'onoplettendheid', kan de Raad moeilijk aannemen. Wanneer de intimidatie dermate vererbert dat er een klacht bij de politie wordt neergelegd, kan redelijkerwijze worden verondersteld dat verzoekers steeds

op hun hoede zijn. Dat deze 'onoplettendheid' zou voortkomen uit stress, is een loutere a posteriori bewering in het verzoekschrift die nergens tijdens het gehoor te berde werd gebracht. Gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden, weet verzoeksters betoog dan ook niet te overtuigen. Dit maakt dat er verdere vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

4.4.4. Wat betreft het verblijf van verzoekers bij hun vrienden, verklaarde verzoekster: *"De enige plaats die wij hadden dat was Usulután en dat was waarom [C.] zijn ontslag moest indienen omdat dat heel ver was van zijn werk."* (NPO verzoekster, p. 21).

In het verzoekschrift, houden verzoekers dan weer voor dat verzoeker "ongeveer" op 27 februari 2020 zijn ontslag indiende maar dat hij nog een opzegtermijn moest vervullen die hij niet kon volbrengen omdat hij moest onderduiken bij vrienden in Usulután, gelegen op twee uur rijden van zijn werk (stukken A.11 en A.12), wat maakt dat hij na 27 februari niet meer is gaan werken.

Dit a posteriori betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster tijdens haar gehoor bij het CGVS klaar en duidelijk heeft verklaard dat hun verblijfsplaats in Usulután de reden was "waarom [C.] zijn ontslag moest indienen omdat dat heel ver was van zijn werk". Deze bewoordingen zijn niet voor interpretatie vatbaar. Daar verzoekers pas op 2 maart 2020 contact zouden hebben opgenomen met hun vrienden met de vraag hen tijdelijk op te vangen en verzoekster klaar en duidelijk verklaarde dat verzoeker ontslag nam omdat zijn werk onmogelijk te combineren viel met hun verhuis naar Usulután, strijdt dit met verzoekers' huidige verklaring dat verzoeker al op 27 februari 2020 ontslag nam.

Overigens heeft verzoeker tijdens zijn gehoor niet verklaard dat hij op 27 februari 2020 zijn ontslag heeft ingediend, maar enkel dat dit zijn laatste werkdag was en verder heeft hij aangegeven dat hij zijn ontslag mondeling heeft aangebracht bij zijn baas (NPO verzoeker, p. 8). Verzoeker heeft niets gezegd over enige opzegtermijn. Als verzoeker na zijn mondeling ontslag inderdaad nog een opzegtermijn te vervullen had maar deze niet kon volbrengen omdat hij moest onderduiken bij vrienden, mag worden verwacht dat hij hiervan zelf spontaan melding had gemaakt. Dit post factum-betoog weet dan ook niet te overtuigen. De bevinding dat verzoekers in deze onsamenhangende verklaringen afleggen, blijft gehandhaafd en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.4.5. Wat betreft de kopie die wordt voorgelegd van de aangifte die verzoekster indiende bij de politie op 24 februari 2020, merkt de Raad op dat deze aangifte louter een weergave biedt van verzoeksters eigen verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Er zijn geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoekster, slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend.

Bovendien leggen verzoekers verklaringen af die niet coherent zijn met de inhoud van de aangifte.

Zo wordt in de aangifte niet gespecificeerd wanneer het eerste incident met hun zoon C. plaatsvond (NPO verzoekster, p. 11; AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document nr. 3). Tijdens hun gehoor bij het CGVS slagen verzoekers er echter beiden wel in om dit incident te plaatsen op 16 januari 2020 en zelfs een uur mee te geven, namelijk "rond 6 uur 36" (NPO verzoekster, p. 14; NPO verzoeker, p. 17).

Geconfronteerd met deze bevinding alsook de bevinding dat de incidenten van 18 januari en 9 februari 2020 niet worden vermeld, geven verzoekers aan dat de datum van het eerste incident wel degelijk werd vermeld aan de politie alsook ook de andere incidenten. Op de vraag waarom de datum niet werd vermeld verklaarde verzoeker immers "Ja dat werd wel vermeld. Dat werd aan de politieagent vermeld." (NPO verzoeker, p. 24). Op de vraag waarom niet wordt gespecificeerd wanneer het eerste incident met C. plaatsvond, antwoordde verzoekster: "Dat was op de 16de, ik herinner mij dat ik dat verteld heb, ik heb dat daar opgegeven en de politie heeft daarvan nota genomen en daarna allemaal overgeschreven op de pc." (NPO verzoekster, p. 11). Verzoekster verklaarde aldus duidelijk dat zij de datum wel heeft vermeld en dat de politie daarvan, dit is de datum, nota zou hebben genomen. Op de vraag of de politie alles heeft genoteerd wat verzoekster zei, antwoordde verzoeker bevestigend (NPO verzoeker, p. 13). Verder verklaarde hij dat de politie dat in een boekje noteerde en dat verzoekster vervolgens in een wachtzaal moest plaatsnemen waar zij later de aangifte kreeg (NPO verzoeker, p. 13, 24; NPO verzoekster, p. 11).

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker te vermoeden dat de politie in de aangifte enkel het meest essentiële heeft opgenomen (NPO verzoeker, p. 24). Zulk betoog kan niet worden aangenomen aangezien dit incident net de aanleiding vormde van de beweerdde bende problemen van verzoekers en dus

wel degelijk een essentieel element zou moeten vormen in een politieonderzoek zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de datum van dit eerste incident zou worden vermeld.

Daarenboven kan in de aangifte worden gelezen dat verzoekster zich noch de exacte datum, noch het exacte uur van het eerste incident met hun zoon C. herinnert (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 3; NPO verzoekster, p. 11). Wanneer verzoekster met deze bevinding wordt geconfronteerd, stelt zij haar verklaringen bij. Zij bevestigt dat zij bij de politie geen exacte datum vermeldde maar enkel heeft gezegd dat het een maand eerder was, en dat zij zich pas een dag later de exacte datum herinnerden en die datum dan tijdens hun afspraak bij het parket op 4 maart 2020 hebben opgegeven (NPO verzoekster, p. 11).

Verzoekers' herhaaldelijk wijzigende verklaringen betreffende het ontbreken van de datum van het eerste incident in de aangifte bij de politie, tasten de geloofwaardigheid van hun relaas aan.

Verzoekers trachten in hun verzoekschrift een draai te geven aan hun verklaringen die daarin niet kan worden gelezen en die louter neerkomt op een louter tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder meer, wat geen dienstig verweer is.

4.4.6. Verzoekers leggen een facebookpost neer van de Facebookpagina "Noticias de Lourdes" over de arrestatie van twee personen (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 13). Verzoekers verklaren dat één van deze personen betrokken was bij het incident op 16 januari 2020, waarmee hun problemen begonnen, en dat de andere persoon diegene was die op 2 maart 2020 een wapen richtte op hun kinderen (NPO verzoeker, p. 15; NPO verzoekster, p. 13). Verzoekers stellen tijdens hun gehoor dat deze arrestatie plaatsvond op 10 mei 2020 en dat naar aanleiding hiervan hun familie in de problemen kwam omdat de bende verzoekers, die reeds uit El Salvador waren vertrokken, de schuld gaf van deze arrestatie (NPO verzoeker, p. 15, 20 en 22; NPO verzoekster, p. 13 en 16).

Uit het onderzoek van het CGVS blijkt echter dat de arrestatie van deze twee personen, inclusief "El Chele Pecas", reeds plaatsvond op 17 februari 2020 (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, nrs. 1 en 2).

In het verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij niet bedoelden dat deze benedeleden op 10 mei 2020 werden gearresteerd maar wél dat zij dit nieuws op die datum vernamen of eigenlijk verwezen naar de datum van het artikel. Dit is echter niet meer dan een poging om hun verklaringen a posteriori bij te sturen, hetgeen echter wederom geen steun vindt in de verklaringen die zij tijdens hun gehoor hebben afgelegd. Aan verzoeker werd zeer duidelijk gevraagd "En wanneer gebeurde die arrestatie?" waarop hij antwoordde "Dat is van 10 mei" (NPO verzoeker, p. 15). Ook verzoekster werd gevraagd "En wanneer werd zij gearresteerd", waarop zij ondubbelzinnig antwoordde: "Uit die publicatie blijkt dat dat 10 mei was." (NPO verzoekster, p. 13). In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zijn hun verklaringen niet voor interpretatie vatbaar en hadden hun antwoorden wel duidelijk betrekking op de datum van de arrestatie. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht bemerkt in haar nota met opmerkingen, blijkt uit de bemerkingen van verzoekers bij de notities van het persoonlijk onderhoud, dat zij deze verklaringen geheel ongemoeid hebben gelaten (stuk A.6 bij het verzoekschrift). Verzoekers slagen er dan ook niet in op enige wijze aannemelijk te maken dat zij in wezen bedoelden dat ze het nieuws van de arrestatie op 10 mei 2020 vernamen.

Dat verzoekers de arrestatie van deze twee benedeleden niet correct in de tijd kunnen situeren, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas, daar volgens hun verklaringen deze benedeleden rechtstreeks verantwoordelijk waren voor de incidenten die tot hun vlucht uit El Salvador zouden hebben geleid en deze arrestatie hun familie in de problemen zou hebben gebracht.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niet betwisten dat de arrestatie van de benedeleden gebeurde op 17 februari 2020 en niet op 10 mei 2020. Dat zij dit niet betwisten, ondermijnt verder hun vluchtrelaas. Immers verklaarden verzoekers duidelijk dat hun familie in de problemen kwam omwille van hun aangifte bij politie (NPO verzoeker, p. 20, 22; NPO verzoekster, p. 13, 16). Verzoekers zouden deze aangifte hebben ingediend op 24 februari 2020 (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 3). Bijgevolg kan de arrestatie op 17 februari 2020 dan ook geen verband kan houden met verzoekers' aangifte bij de politie wanneer deze aangifte pas werd ingediend op 24 februari 2020, en dus nadat de twee benedeleden al waren gearresteerd. Verzoekers' verklaringen zijn dan ook tegenstrijdig met de inhoud van de stukken die ze zelf neerleggen. De commissaris-generaal bemerkt dan ook terecht: "Daar er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen dat deze twee individuen gearresteerd werden omwille van jullie aangifte bij de politie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie beweringen dat jullie familie omwille van deze arrestatie door jullie toedoen in de problemen kwam na jullie vertrek uit El Salvador."

4.4.7. De commissaris-generaal bemerkt verder nog terecht dat verzoekers incoherente verklaringen afleggen over het redenen voor de aanvraag van hun paspoorten op 21 februari 2020, zoals terdege wordt gemotiveerd als volgt: "Ook wat betreft de aanvraag van jullie paspoorten zijn jullie verklaringen niet coherent. Zo verklaart u aanvankelijk dat u uw paspoort aanvraag op 21 februari 2020 omwille van

diezelfde situatie waardoor u het land moest verlaten, hiermee verwijzend naar de problemen die jullie kenden met de bendes (CGVS man, p. 12-13). Dit toont echter aan dat jullie de paspoorten reeds aanvroegen voordat jullie te horen kregen van de bende dat jullie jullie huis moesten verlaten op de avond van 21 februari 2020 en dus ook nog voor jullie de beslissing namen op 25 februari 2020 om het land te verlaten, hetgeen allerm minst logisch is (CGVS man, p. 22; CGVS vrouw, p. 15 en 20). Later in uw persoonlijk onderhoud komt u echter terug op uw verklaring en stelt u dat jullie jullie paspoorten aanvroegen om op reis te kunnen gaan naar Honduras, hetgeen uw echtgenote eveneens verklaart (CGVS man, p. 22; CGVS vrouw, p. 10)."

In hun verzoekschrift houden verzoekers voor dat verzoeker zich vergiste toen hij verklaarde dat de paspoorten werden aangevraagd omwille van dezelfde situatie waardoor ze het land moesten verlaten. De blote bewering a posteriori dat er sprake is van een vergissing, vormt evenwel geen afdoende uitleg voor de vastgestelde incoherentie. Gevraagd om welke reden zij de paspoorten aanvroegen, verklaart verzoeker immers spontaan: *"Omwille van diezelfde situatie dat ik het land moest verlaten."* Het is pas wanneer hij later aangeeft dat de beslissing om El Salvador te verlaten werd genomen op 25 februari 2020 en de protection officer hem er op wijst dat de paspoorten al op 21 februari werden aangevraagd (NPO, p. 22), dat verzoeker zijn verklaringen over de reden voor het aanvragen van de paspoort wijzigt en aanpast.

4.4.8. Waar verzoekers in hun verzoekschrift menen dat de protection officer uitdrukkelijk heeft geweigerd om hen te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden, blijkt na zorgvuldige lezing van de gehoorverslagen niet dat de protection officer doelbewust tegenstrijdigheden zou hebben verzwegen voor verzoekers, noch tonen verzoekers zulks op overtuigende wijze aan in hun verzoekschrift. De Raad wijst op artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* Deze bepaling voorziet slechts in de verplichting om een verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt. Het is evenwel niet steeds mogelijk om tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf vast te stellen. De protection officer is daarom niet verplicht om een verzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor om hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Deze bepaling belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55412). Verder hebben verzoekers door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en hebben zij de mogelijkheid gehad om hierop te reageren door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoekers hebben de gelegenheid genomen om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar kunnen in casu niet overtuigen. Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekers vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen. Een schending van de rechten van verdediging en tegenspraak blijkt dan ook niet.

4.4.9. In zoverre verzoekers gewag maken van vertaalproblemen en verschillende voorbeelden aanhalen, wijst de Raad erop dat zij elk op het einde van hun onderhoud hebben aangegeven dat ze de tolk goed hadden begrepen (NPO verzoeker, p. 24; NPO verzoekster, p. 24). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de tolk niet had vertaald dat verzoeker had gezegd dat de nicht van zijn vrouw niet alleen uit haar huis werd gezet maar ook werd vermoord, dat de tolk foutief had vertaald dat verzoekers de kinderen gingen afzetten aan school in plaats van ophalen en dat de tolk het woord "gorra" had vertaald als "muts" in de plaats van "pet", leest de Raad in het gehoorverslag dat deze zaken werden besproken en genoteerd en dat deze "vertaaldiscussies" geen deel uitmaken van de bestreden beslissingen. Ook het verschil tussen de woorden "renuncia" en "denuncia" werd verduidelijkt tijdens het gehoor (NPO verzoeker, p. 8). Het betoog van verzoekers in deze kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de hierboven aangehaalde bevindingen, daar nergens uit blijkt dat deze zouden zijn gebaseerd op verkeerde vertalingen.

4.4.10. Verzoekers verklaarden tijdens hun gehoor dat een nicht van verzoekster werd vermoord in 2017 en dat een andere nicht van verzoekster en haar partner in augustus 2020 verwondingen opliepen na een aanvaring met de bendeleden. Zij leggen ter staving van hun verklaringen foto's neer.

Waar de Raad wordt uitgenodigd om deze foto's te onderzoeken, wijst hij er vooreerst op dat aan privé-foto's slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en dit ook niet kan worden geverifieerd.

Wat betreft de verwondingen die verzoeksters niet en haar partner in augustus 2020 opliepen, kan uit de voorgelegde foto's verder niet worden afgeleid waar of in welke omstandigheden ze die verwondingen hebben opgelopen, laat staan dat uit deze foto's kan worden afgeleid of de personen op deze foto's daadwerkelijk verzoeksters niet en partner zijn. Bijgevolg kunnen deze foto's geen afbreuk doen aan de voormelde bevinding in punt 4.4.6., met name dat geen geloof wordt gehecht aan de beweringen dat hun familie in de problemen kwam omwille van de arrestatie van twee bendeleden door verzoekers' toedoen, daar hun verklaringen dat deze twee bendeleden werden gearresteerd omwille van hun aangifte bij de politie immers ongeloofwaardig zijn.

Wat betreft de foto van een opgegraven lichaam (stuk A.8), herhaalt de Raad dat de identiteit van het slachtoffer hieruit niet kan blijken, noch in welke omstandigheden de persoon om het leven kwam. Dat verzoekers zich gekwetst voelen door deze objectieve vaststellingen, doet geen afbreuk aan de pertinentie ervan, te meer verzoekers buiten deze kritiek geen bijkomende elementen voorleggen om hun verklaringen op dit punt te onderbouwen. Bovendien gaat deze kritiek voorbij aan volgende terechte bevinding van de commissaris-generaal: *“Daarenboven blijkt uit verzoekers' verklaringen niet dat er een verband zou zijn tussen de problemen van de vermoorde nicht en hun problemen; verzoekers verklaarden immers dat zij voor 16 januari 2020 geen problemen kenden met de bendes (NPO verzoeker, p. 21; NPO verzoekster, p. 17).”*

Het psychologisch attest met betrekking tot verzoekers' zoon C.D., is niet gedateerd. Het vermeldt verder enkel dat de zoon *“sinds 25 mei 2021 tot heden”* wordt opgevolgd door een klinische psychologe en victimologe. Het attest is zeer summier en bevat enkel volgende verklaringen: (i) dat de zoon lijkt te worden getroffen door verlaagde zelfwaarde, een neiging tot isolatie, verstoorde interpersoonlijke relaties en slaapproblemen, en (ii) dat maatschappelijke problemen (*“problèmes de société”*) waarbij *“victimologie”* wordt onderlijnd, interfereren met deze psychische problemen. De Raad kan niet anders dan besluiten dat dit psychologisch attest te weinig informatie bevat om enig nuttig verband te kunnen maken met verzoekers' vluchtrelaas. Ter terechtzitting verklaren verzoekers dat hun zoon in behandeling is om dat hij in El Salvador met een wapen zou zijn bedreigd en na de bestreden beslissingen zou zijn beginnen spijbelen.

De Raad moet echter vaststellen dat het psychologisch attest geen enkele concrete referentie bevat naar El Salvador en de beweerde gebeurtenissen die zoon C.D. in dat land zou hebben gekend. Uit het attest kan dan ook niet blijken of de psychische problemen van hun zoon te maken hebben met iets dat in El Salvador zou zijn gebeurd dan wel in België. In het kader van een integrale beoordeling, kan dit psychologisch attest dan ook geen ander licht werpen op de voorgaande bevindingen.

4.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen in punten 4.4.1 tot 4.4.10 – waaruit tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken die betrekking hebben op feiten die de kern van het vluchtrelaas raken – voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas, met name hun problemen en confrontaties met de bende MS-13, geen geloof kan worden gehecht.

Het betoog in het verzoekschrift dat uit het voorgelegde nieuwsartikel althans blijkt dat deze bendeleden gewend zijn aan het plegen van misdrijven zoals beperking van de bewegingsvrijheid of bedreigingen en dat deze bendeleden gevaarlijk zijn, wordt niet betwist. Echter, gelet op wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat zij zelf door deze bendeleden werden bedreigd. Dat de tijdljn van hun beslissing om het land te verlaten *“bijzonder sprekend”* zou zijn, houdt op zich nog niet in dat de beweerde feiten die aanleiding zou zijn tot hun vlucht daarom geloofwaardig zijn.

Verzoekers' kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissingen betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers' kritiek hierop, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en bijhorende stukken alsook in hun aanvullende nota's, dient in deze zaken dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Nu aan hun voorgehouden problemen met bendeleden van MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet

tegen het gezag van een criminele bende of de autoriteit ervan heeft betwist, laat staan dat zij om deze reden bij terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor repercussies in de vorm van vervolging zouden hebben. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Waar geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bende problemen en de algemene geloofwaardigheid niet vast is komen te staan, is er niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan derhalve het voordeel van de twijfel op dit punt niet worden verleend aan verzoekers.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van de door hen beschreven problemen met de bende MS-13. Er is dan ook geen reden om dit relaas, dat ongeloofwaardig is bevonden, verder te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen voor de beweerde bende problemen, is bijgevolg niet dienstig.

4.6. Dat hun vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden, ontslaat de Raad niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die de toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Uit wat hierna zal worden besproken, zal blijken dat er voor verzoekers zulke elementen niet worden aangetoond.

4.7. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor aan te vrezen voor rekrutering van haar kinderen door bendes omdat zij kinderen vanaf 11-12 jaar rekruteren en haar kinderen in diezelfde leeftijd zitten. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift hun vrees dat hun zonen bij terugkeer zullen worden gerekruteerd en/of slachtoffer zullen zijn van geweld.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat elke jongere in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van rekrutering of geweld. Er blijkt niet dat jongeren in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeend of systematisch geweld of rekrutering waardoor iedere jongere hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat hij of zij een jongere is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel jongeren met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van jongeren met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van jongeren die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar geweld tegen kinderen gebruikelijk is.

Er wordt niet betwist dat verzoekers in Lourdes Colon woonden en dat hun wijk onder controle staat van MS-13.

Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging nog steeds afhankelijk blijft van de individuele omstandigheden van de betrokken jongere (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 35-38). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Aangezien de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging afhankelijk is van de specifieke omstandigheden van de zaak, mag van verzoekers worden verwacht dat zij concrete, op de persoon betrokken elementen of feiten aanreiken die een risico op gedwongen rekrutering bij terugkeer naar El Salvador in concreto aannemelijk maken.

Echter, waar verzoekers verwijzen naar het incident op 16 januari 2020 waarbij hun zoon C.D. agressief werd bejegend en het incident van 2 maart 2020 waarbij een wapen tegen het hoofd van hun zonen werd geduwd, herhaalt de Raad dat verzoekers' vluchtrelaas, met name hun problemen en confrontaties met de bende MS-13, geen geloof wordt gehecht. Dat hun zonen het slachtoffer zouden worden van rekrutering omdat zij de bevelen van de maras niet hebben nageleefd, blijkt dan ook niet.

Verder bevatten hun verklaringen bij het CGVS geen concrete en geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat bendeleden hun (tiener)zonen reeds zouden hebben benaderd voor hun komst naar België met het oog op rekrutering of dat hun kinderen bij terugkeer om deze reden door de bendeleden zouden worden benaderd. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden, burens of familie in dit kader. Buiten het vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maken verzoekers geen gewag van andere problemen die zij met de maras zouden hebben gekend gedurende hun verblijf van tien jaar in Lourdes Colon, zoals een beperking in de bewegingsvrijheid van de kinderen. Verzoekers die beiden werkten, geschoold waren, eigenaars van een eigen huis en actief

binnen de kerk, brachten hun kinderen persoonlijk met het openbaar vervoer naar een school buiten Lourdes Colon, met name in Quezaltepeque omdat die school van betere kwaliteit was. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren met weinig opties in moeilijke socio-economische of gemarginaliseerde situaties viseren met het oog op (gedwongen) rekrutering of samenwerking (zie InSight Crime, MS13 in the Americas. How the World's Most Notorious Gang Defies Logic, Resists Destruction, p. 35; International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018, p. 9; International Crisis Group (ICG), El Salvador's Politics of Perpetual Violence, 19 december 2017; UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office "Country Policy and Information Note, El Salvador: Fear of Gangs", januari 2021, p. 27-28 en Refugee Law Initiative "An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020). De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat het profiel van de kinderen van verzoekers niet voldoet aan het profiel van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoekers overtuigen niet dat in het geval van hun kinderen daar alsnog anders over moet worden gedacht en dat hun kinderen wél in het vizier zouden kunnen komen van de bendes voor rekrutering. Verzoekers maken immers nergens concreet aannemelijk dat hun kinderen bij terugkeer dreigen te worden gerekruteerd nu zij het houden bij speculaties en loutere veronderstellingen, verwijzingen naar algemene landeninformatie en zich beperken tot het louter poneren van een vrees. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gehoor een vrees voor rekrutering van zijn kinderen niet kenbaar heeft gemaakt (NPO verzoeker, p. 24), in tegenstelling tot verzoekster, doet overigens afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Evenmin maken zij aannemelijk dat de kinderen bij terugkeer het doelwit zullen worden van geweld, noch dat zij ernstig in hun bewegingsvrijheid zullen worden beperkt of niet naar school zullen kunnen gaan.

4.8. Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Zoals reeds vermeld, verklaarden verzoekers te wonen in een wijk onder controle van MS-13, maar de algemene veiligheidssituatie die verzoekers' woonplaats kenmerkt is op zich evenwel niet voldoende om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulks moet ook hier in concreto aannemelijk worden gemaakt. Naast het vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maken verzoekers geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer zullen worden vervolgd of gevisieerd door bendeleden.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad, herinnert de Raad eraan dat elke zaak individueel moet worden beoordeeld en dat in casu niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

4.9. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland waardoor zij worden geacht financiële middelen te hebben.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit verzoekers uitgebreid citeren en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar

de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geviseerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen en confrontaties met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen in hun hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geviseerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer zouden te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. Waar verzoekers betogen dat zij in geval van terugkeer snel zouden worden geïdentificeerd als terugkerende migranten en geen job zouden hebben, wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers, afgezien van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, geen gewag hebben gemaakt van problemen met bendes in de buurt waar zij woonden; noch van enige vorm van renta die zij moesten betalen. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of omdat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat ze niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

De rechtspraak van de Raad die verzoekers nog aanhalen, is in hun geval niet dienstig daar de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak geheel niet dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak. Verzoekers gaan er aan voorbij dat de aangehaalde rechtspraak van

toepassing is op een specifieke groep, met name Salvadoranen die reeds voorheen slachtoffer waren afpersingspraktijken die gepaard gingen met doodsbedreigingen en die door het ontvluchten van El Salvador de afpersingseisen van de bendes hebben getrotseerd. Verzoekers daarentegen hebben nooit verklaard dat zij renta moesten betalen.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.10. Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een gegronde vrees aannemelijk maken.

De door verzoekers toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken B.2-11) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van hun vrees voor vervolging, nu verzoekers in gebreke blijven deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat in casu, op basis van het gewijzigde beleid van de commissaris-generaal en de ongewijzigde veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden gemaakt, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en omstandigheden, om vervolgens de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging te beoordelen.

Hoewel de subjectieve vrees van verzoekers moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging in concreto aannemelijk moeten maken. Verzoekers blijven hiertoe, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zouden zijn om in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming coherente, consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het *“voordeel van de twijfel”*, die niet is toegespitst op de thans voorliggende elementen, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

4.11. Indien, zoals in casu, verzoekers' vluchtmotieven niet aannemelijk worden bevonden, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies, tonen verzoekers niet aan dat zij een individueel, reëel risico lopen om het slachtoffer hiervan te worden.

5.2. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat hun verklaringen over de voorgeschiede vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoekers zich beroepen op hun hoedanigheid als terugkeerders en hun verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen,

verwijst de Raad naar de overwegingen hierboven in punt 4.9 die mutatis mutandis worden overgenomen.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld (AD CGVS, verzoekschrift en stukken B.2 tot B.11, verweernota, aanvullende nota's), wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Verzoekers' betoog dat het moordpercentage in El Salvador hoger ligt dan in Irak in 2003 en 2013 houdt evenmin automatisch in dat het geweld dat aan de basis ligt van het aantal moorden en doden willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich

kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Waar uit het verzoekschrift nog blijkt dat in Spanje sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch worden erkend als vluchteling door de Audiencia Nacional, stelt de Raad vast dat verzoekers dit gegeven halen uit de COI Focus van 15 juli 2019. Uit de geactualiseerde informatie bijgebracht middels de nota met opmerkingen en de aanvullende nota van de verwerende partij, kan niet blijken dat dit heden nog steeds zo is. Bovendien merkt de Raad op dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Zoals hoger is gebleken, slagen verzoekers er niet in een individuele beschermingsnood aan te tonen. Er is dan ook geen noodzaak om verder in te gaan op de rechtspraak van de Spaanse Audiencia Nacional nu verzoekers niet aannemelijk maken dat zij slachtoffer waren van bendegeweld.

Voor het overige brengen verzoekers geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

7. Wat betreft artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre ze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is

een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Aangezien de verzoekende partijen middels een op 6 juli 2021 bijgebracht stuk alsnog hebben aangetoond het voordeel van de kosteloze rechtspleging te genieten, dient het onverschuldigd gekweten rolrecht hen te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten bedrage van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES